

Sisällys

	Johdanto	4
1.	Näyttämön valmistelu	8
2.	Esirippu kohoaa	14
3.	Vertailunauha	26
4.	June/Carolin elämä	41
5.	June/Carolin kuolema	70
6.	Tapaamme Janen	85
7.	Sarah, Boston	114
8.	Mary, Englanti	129
9.	Vahva Gretchen	137
10.	Hengen luominen	161
11.	Henkielämä	169
12.	Henki katsoo tulevaan	183
13.	Kennedy ja Skorpioni	195
14.	Esirippu laskee	205
	Loppunäytös	212

JOHDANTO

Olen työskennellyt ahkerasti vuodesta 1979 lähtien jälleensyntymän sekä menneiden elämien terapian ja tutkimuksen kentällä. Alkuvaiheissa sain osakseni pilkkaa alan ammattilaisilta, mutta viime vuosina hypnoosista on tullut arvokas työkalu sellaisten terveysongelmien, fobioiden, allergioiden, ihmissuhdeongelmien ja vastaavien hoidossa, joihin tavanomaiset terapiamuodot eivät tepsii. Nyt se on monien psykologien käytössä ja samalla he myöntävät, ettei sillä ole lopulta merkitystä uskovatko he tai heidän asiakkaansa menneisiin elämiin. Tärkeintä on, että se auttaa asiakasta ja on sellaisenaan hyödyllinen väline alitajunnan tutkimusmatkalla. On huomattu, että monien ongelmien juuret juontuvat muiden elämien traumaista. Usein kyse ei ole yksittäisen elämän ongelmasta, vaan niin voimakkaasta vakiintuneesta ja toistuvasta kaavasta, että se kantaa nykyiseen elämään asti.

Tällaista työtä olen siis tehnyt vuodesta 1979 lähtien. Kaikki eivät kuitenkaan tule luokseni etsimään vastauksia tämän elämän komplikaatioihin, vaan monet tulevat puhtaasta uteliaisuudesta ja haluavat yksinkertaisesti tietää ovatko he todella eläneet aiemmin. Tällöin käy usein niin, että kohdatut elämät ovat hyvin arkipäiväisiä ja tavallisia. Seuraukset ja informaatio saattavat kuitenkin olla hyvinkin häkellyttäviä jos mielen tuntemattomien osien tutkimiseen on pätevä syy. On hämmästyttävää, miten useimmat saavuttavat informaatiota, joka viittaa heidän eläneen aiemmin. Mitä syvempi hypnoositranssitila — sitä enemmän informaatiota vapautuu. Olen huomannut, että unissa-kävelijät ovat parhaita kohteita jälleensyntymien tutkimiseen. He kykenevät astumaan syvimmälle mahdolliselle tasolle melko vaivatta, jolloin he kirjaimellisesti muuttuvat menneen elämän persoonallisuudekseen yksityiskohtia myöten. Olen näiden vuosien aikana kohdannut kaikki mahdolliset esimerkit, mutta aika ajoin kohtaan jonkun, joka on elänyt kiinnostavan ajanjakson tai tuntenut tärkeän henkilön.

Näistä kiehtovista tapauksista olen kirjoittanut kirjat *Conversations with Nostradamus* -trilogia, *Jesus and the Essenes*, *They Walked with Jesus*, *Between Death and Life* sekä *A Soul Remembers Hiroshima*. Sitten tutkimuskenttäni laajeni UFO- ja avaruusolentotapauksiin kirjoissa *Keepers of the Garden*, *The Legend of Starcrash*, *Legacy from the Stars*, *The Custodians*, ja lopulta edistykselliseen metafyyssiseen kirjasarjaan: *The Convoluting Universe*. Hypnoositoimintani laajeni matkan aikana ottaessani käyttöön oman erityistekniikkani, jonka avulla saatoin auttaa ihmisiä parantumaan oman mielensä avulla ja ottamaan yhteyden korkeampaan itseensä. Nyt opetan tätä metodia ympäri maailmaa ja samalla jatkan uusien kirjojen kirjoittamista seikkailuistani ajan ja tilan portaalien ulottumattomiin.

Toisinaan minulta kysytään haastatteluissa ja luennoilla: “Miten ylipäätään päädyit tähän? Mikä sai sinut kiinnostumaan hypnoosista?” Yritän kertoa alkuajoistani, jos aikaa on riittävästi, mutta usein totean vain, että tarina on pitkä ja kerron siitä ensimmäisessä kirjasani *Viisi edellistä elämää*. Ihmiset hämmentyvät, koska ovat tietoisia muista kirjoistani, ja kysyvät: “Miksi sitä ei ole julkaistu?” Vastaan: “*Yritin kyllä!*” Kirjat ovat usein aikaansa edellä ja juuri siitä oli kyse tämän kohdalla. Sitä kirjoittaessa ei ollut *new age* -kirjakauppoja, eikä “tavallisissa” kirjakaupoissa ollut varattuna kuin pieni hylly metafyyssille kirjoille. Aika ei ollut vielä kypsä. Lähetin sitä kustannettavaksi yhä uudelleen ja sain ainoastaan kieltäviä vastauksia. Eräs kustantamo vastasi: “Voisimme harkita, jos kyse olisi kuuluisan elokuvatähden regressiosta. Se saattaisi olla kiinnostava.”

Vuosien yrittämisen ja jatkuvien pettymysten jälkeen hautasin kirjan arkistokaappiin ja jatkoin työntekoa. Se ei tarkoita, että olisin lopettanut kirjoittamisen. Päinvastoin. Informaatiota alkoi virrata eri asiakkailta, kun aloin tosissaan harjoittamaan regressioterapiaa ja kirjoittamaan muita kirjoja — samalla kun *Viisi edellistä elämää* pölyttyi kaapissa. Lopulta vei *yhdeksän vuotta*, ja aiheutui paljon sydänsurua ja pettymyksiä, ennen kuin löysin ensikustantajani. Siinä vaiheessa olin kirjoittanut jo viisi muuta kirjaa. Matkan aikana koin jokaikisen mahdollisen kirjailijan pettymyksen. Mieleni teki usein huutaa: “En pysty tähän — liian tuskallista!” Joka kerta, kun epätoivon partaalla olin valmis luovuttamaan ja heittämään kirjan seinään ja palaamaan

“normaaliin” elämään, päähäni pilkahti ajatus: “Okei. Mitä aiot tehdä elämälläsi, jos luovutat?” Ja sama vastaus tuli joka kerta: “En halua muuta kuin kirjoittaa.” Joten taistelisin kyyneliä vastaan ja aloitaisin uuden kirjan tietämättä tulisiko yksikään niistä ikinä julkaisuksi.

Nyt luennoidessani konferensseissa kunnianhimoisille kirjoittajille totean heille usein: “Kirjoitatte kirjan — mitä sitten tapahtuu? Ensimmäistä ei välttämättä ikinä julkaista. Teidän tulee jatkaa. Ehkä toinen tai neljäs julkaistaan. Ette voi olla kirjoittamatta, jos todella olette kirjoittaja. Tämä pakkomielle johtaa pisteeseen, jossa kirjoittaminen ajaa syömisen edelle. Siinä pisteessä tiedätte kutsumuksenne.” Taustalla piilevä energia kasvaa sellaisiin mittasuhteisiin, että kirjat materialisoituvat puhtaasti universumin lakina.

Minun kohdallani neljäs, viides ja kuudes kirja julkaistiin ensin (*Nostradamus* -trilogia) ja sen jälkeen muut. Tiedän nyt, että elämäni synkkä jakso oli oma koeaikani. Minulle annettiin luovutusmahdollisuus — mahdollisuus valita normaali elämä. Tiedän nyt, että henkilön sitoutuessa ei ole enää paluuta tai hän kadottaa onnen lopullisesti. Tämän vuoksi kerron ihmisille, ettei unelmista tule ikinä luopua. Koeaikani meni ohi, sitouduin — ja nyt kirjojani käännetään yli 20 kielelle. Niistä on tullut eläviä ja ne ovat luoneet oman elämänsä. Eikä tätä olisi ikinä tapahtunut, jos olisin luovuttanut.

Lapseni ja lukijani ovat vuosien saatossa kyselleet minulta: “Mikset julkaisisi sitä ensimmäistä kirjaasi? Tiedät, että sille on kysyntää, koska ihmiset tiedustelevat toistuvasti alkuajoistasi.” Kirjan kirjoittamisen jälkeen on tapahtunut niin valtavasti, että ajattelin sen vaikuttavan koruttomalta ja naiivilta tarinalta niihin harppauksiin ja edistysaskeliin verrattuna, jotka olen sen jälkeen ottanut. Joten kirja virui arkistokaapissani aina 2009 vuoden alkuun asti. Löysin sen uudelleen remontin yhteydessä vanhoja arkistoja siivotessa. Pitelin sitä käsissäni — ja aivan kuin se olisi puhunut minulle: “On aika!” Annoin sen tyttärelleni Julialle luettavaksi ja arvioitavaksi. “Onko se liian vanha ja epämuodikas? Onko se liian koruton ja naiivi?”

Luettuaan kirjan Julia kommentoi: “Ei äiti, se on siltaava kirja. Se on aikakapseli ja pala historiaa. Ihmisten tulee tietää, miten kaikki alkoi, ja että matka ei ole ollut helppo.” Joten tässä se on: johdatus sii-

hen prosessiin, joka käynnisti epätavallisen urani.

Ja kyllä, se on koruton ja naiivi, koska sellaisia olimme mieheni kanssa löytäessämme menneiden elämien regression. Törmäsimme siihen kirjaimellisesti mieheni suorittaessa rutiinihypnoosia vuonna 1968. En voisi kertoa tarinaa huomioimatta sitä hämmennystä ja syvää kunnioitusta, jota tuolloin tunsimme. Meille paljastui täysin tuntemattomia käsitteitä. Tuohon aikaan jälleensyntymästä ei oltu julkaistu kuin muutama tunnettu kirja, eikä menneiden elämien hypnoosiregressiosta ollut juurikaan tietoa saatavilla. Metafysiikka oli outo termi eikä “new agea” oltu vielä sepitetty. Ajatus kuoleman jälkeisestä tai syntymästä edeltävästä kommunikoinnista oli hätkähdyttävä. Meitä ei oltu valmisteltu, joten tarina on kerrottu yhtä koruttomasti ja naivistisesti kuin se meille ilmeni. Tämä on tarina toimintani alkua ajoista, vaikka se keskittyikin enemmän mieheeni kuin minuun. Näin asiat usein tapahtuvat: sattumien ja kohtaamisten kautta, jotka muuttavat elämiämme ja ajatteluamme ainiaksi. Pohdin usein minkä polun olisin valinnut tässä elämänvaiheessa, jos emme olisi kokeneet seikkailuamme jälleensyntymän pariin vuonna 1968. Se avasi oven, jota ei voinut enää sulkea — ja olen siitä kiitollinen. On uskomatonta, että mitkään myöhemmät tutkimukseni ja löydökseni eivät ole olleet ristiriidassa tämän kirjan näkemysten kanssa. Aikanaan ne olivat tuoreita, häkellyttäviä ja outoja, mutta ne ovat vain vahvistuneet tuhansien myöhempien tapausten samankaltaisen informaation avulla.

Tervetuloa portillemme kohti tuntematonta maailmaa.

1. NÄYTTÄMÖN VALMISTELU

Tämän kirjan tarina kertoo hypnoottisen kokemuksen jälleensyntymäilmiöstä. Se tapahtui vuonna 1968 ja sen toteutti ryhmä tavallisia ihmisiä. Se oli seikkailu ja sillä tuli olemaan syvälinen vaikutus heidän elämiinsä ja ajatteluunsa ainiaaksi. Ajattelinkin, että löydöksemme olisi erittäin hyvä jakaa toisille, jotka meidän laillamme hapuilivat vastauksia saadakseen jonkinlaista järkeä kaoottiseen maailmaan, joka ei pintapuolisesti näyttänyt tarjoavan todellisia vastauksia. Löydöksemme on auttanut joitain ihmisiä ja häkellyttänyt toisia, ja se muutti näkemyksiämme elämästä ja kuolemasta lopullisesti. Emme voi enää pelätä kuolemaa, koska se ei ole enää kauhistuttava tuntematon.

Totesin, että kyse oli tavallisten ihmisten seikkailusta, mutta kuka oikeastaan on tavallinen? Jokainen olio on tälle älyttömälle ja sekalvalle planeetalle laitettu Jumalan luomus, jolla on ainutlaatuisia ominaisuuksia, jotka erottavat heidät muista. Aivan varmasti Johnny Cannon'ssa oli paljon epätavallista.

Tarinamme uskottavuuden kannalta teidän tulee tietää jotain mukana olleista ihmisistä ja siitä miten kaikki sai alkunsa. Mutta miten tiivistää henkilön elämä muutamaan lauseeseen? Aion yrittää.

Johnny Cannon syntyi Missourin Kansas Cityssä vuonna 1931 ja liittyi merivoimiin 17-vuotiaana. Jopa tuossa herkässä iässä hän tunsi erityistä lämpöä ja ystävällisyyttä muita ihmisiä kohtaan, mikä taas herätti lähes kaikissa hänen kohtaamissaan luottamusta ja kiintymystä häntä itseään kohtaan. Hänen tummat hiuksensa ja ihonsa (hänessä oli amerikan alkuperäiskansan verta) tarjosivat huomiota herättävän kontrastin kirkkaan sinisten silmien kanssa. Hän esiintyi lähes kaikissa kuvissaan kahvikuppi toisessa kädessä ja piippu toisessa.

Menimme Johnnyn kanssa naimisiin vuonna 1951, kun hän oli sijoitettuna Missourin St. Louisiin. Ehdimme nähdä suuren määrän maailmaa niiden 21 vuoden aikana, jotka hän palveli merivoimissa.

Liikuin hänen työnsä mukana niin paljon kuin mahdollista ja samalla kasvatin neljää lastamme. Lennonjohtajan roolissa hänen tehtävänsä oli valvoa tutkakuvaa ja keskustella lähtevien ja saapuvien pilottien kanssa niin kentillä kuin lentotukialuksilla.

Kiinnostuimme hypnoosista Filippiinien Sangley Pointissa vuonna 1960. Se oli vielä tuolloin, ennen Vietnamin sotaa ja presidentti Marcosin vallankaappausta, erinomaisen onnellinen paikka, jota merivoimat kutsuivat “hyvinvoivaksi tukikohdaksi”. Vapaa-aikaa oli paljon; teimme päiväretkiä moniin unohtumattomiin paikkoihin ja meillä oli talo täynnä palvelijoita. Se oli kaksivuotinen loma. Jälkikäteen tarkasteltuna voi todeta, että tuohon ajanjaksoon sisältyi monia elämämme onnellisimpia päiviä.

Siellä palveli eräs mies, joka oli kouluttautunut New Yorkin Hypnoosi-instituutissa ammattihypnotistiksi. Vapaa-aikaa oli paljon, joten hän päätti tarjota hypnoosikoulutusta ja Johnnyn mielestä sille osallistuminen voisi olla hauskaa. Siitä tulikin puolen vuoden pituinen intensiivinen prosessi ja monet oppilaat menettivät mielenkiintonsa ja jättäytyivät pois. Kouluttaja ei keskittynyt pelkästään tekniikkaan, vaan käsitteli hypnoosia ja alitajuntaa kokonaisvaltaisesti, joten kurssin suorittanut tuli tietoiseksi myös kaikista hypnoosiin liittyvistä riskeistä ja siitä miten sudenkuopat voisi välttää. Tärkeintä oli suojata hypnoosin kohteena olevaa, eikä pyrkiä viihdyttämään metodin avulla. Johnny sai suoritettua kurssin loppuun ja osoittautui erittäin taitavaksi hypnootikoksi, vaikkakaan hänellä ei useaan vuoteen ollut juurikaan mahdollisuuksia sen harjoittamiseen. Eteen tuli muita asioita — kuten Vietnamin sota.

Olimme palanneet kotiin ja yritimme huolehtia neljästä lapsestamme ilman palvelijoiden apua, joihin olimme ehtineet jo tottua. Sitten yllättäen vuonna 1963 Johnny sai käskyn ilmoittautua lentotukialukselle (USS Midway), joka odotti San Franciscon satamassa lähtöä Tyynelle valtamerelle. Käsky oli niin äkillinen, ettei meille jäänyt kuin kaksi päivää aikaa myydä talomme, pakata tavaramme ja poistua siitä. En ollut vielä täysin toipunut kuukautta aiemmin kokemastani pienen tytön kohtukuolemasta, joten tämä tuli järkytyksenä. Johnnyn saapuessa San Franciscoon alus oli jo poistunut satamasta, joten hänet lennätettiin sille. Alus oli matkalla Vietnamiin.

Näin alkoi kolmivuotinen yksinäisyyden ja loputtomalta tuntuvan odottamisen jakso, jonka aikana yritin kasvattaa neljä lastamme rajallisella toimeentulolla ja ilman isää. Tämä on tuttu tarina kaikille merivoimien “leskille”. Lentotukialus saapui ensimmäisenä Vietnamiin sodan kiihtyessä ja se pudotti ensimmäiset pommit. Alus sai kunniamaininnan sodan ensimmäisen MIG:n pudottamisesta.

Ikuisuudelta tuntuneen ajanjakson jälkeen Johnny palasi kotiin ja hänet sijoitettiin Texasin Beevillen hävittäjäkoulutustukikohtaan. Tuossa kuumassa ja kuivassa paikassa yritimme hyvittää ja paikata niitä menetettyjä vuosia ja niiden vaikutusta lapsimme. Tästä alkoi seikkailumme vuonna 1968.

Kumma kyllä, kaikki sai alkunsa isosta tupakkapelosta. Huonosta tavasta eroon pääsemiseksi kokeiltiin monia eri metodeja ja hypnoosi osoittautui erittäin tehokkaaksi. Ihmiset huomasivat nopeasti Johnnyn hypnoositaidot ja hänestä tuli erittäin kysytty. Monet halusivat lopettaa tupakoinnin, pudottaa painoa, saada lisää painoa, luopua huonoista tavoista tai oppia rentoutumaan. Kohtasimme kaikki tavalliset hypnoosin käyttötarkoitukset. Oli eräs mies, joka oli saanut käskyn lähteä Vietnamiin ja hän oli niin poissa tolaltaan, ettei pystynyt nukkumaan. Johnny yritti auttaa heitä kaikkia. Osa tarjoutui mak samaan hänelle, mutta hän kieltäytyi aina. Hän oli täydellisen läsnä kaikissa sessioissaan ja hänen työskentelyään oli kiehtova seurata. Asiat sujuivat mutkattomasti useiden kuukausien ajan — ja sitten tapasimme Anita Martinin (nimi muutettu).

Anita oli reilu kolmekymppinen merivoimien upseerin vaimo, jolla oli kolme lasta. Olimme tutustuneet häneen illanvietoissa ja olimme molemmat aktiivisia merivoimien vaimojen yhdistyksessä, mutta meistä ei ollut ikinä tullut läheisiä ystäviä. Anita oli saksalaiset sukujuuret, hänellä oli vaaleat hiukset ja iho, ja hän oli ystävällisen oloinen katolinen. Hän oli käynyt tukikohdan lääkäriellä hoidattamassa munuaisvaivojaan ja korkeaa verenpainettaan, joita hänen ylipainonsa pahensi. Hän ei näyttänyt pystyvän laihtumaan ja lääkärielle tuotti ongelmia yrittää alentaa hänen verenpainettaan. Tämä yhdistettynä erilaisiin henkilökohtaisiin ongelmiin oli tehnyt hänestä heikkohermoisen syöpön. Hän kysyi meiltä voisiko hypnoosi auttaa häntä rentoutumaan, purkamaan jännitteitä ja estää häntä ylensyömästä.

Tavallisesti Johnny ei käsitellyt minkäänlaisia lääketieteellisiä ongelmia, koska tiesi ettei hänellä ollut tämänkaltaista pätevyyttä, mutta lääkäri oli meidän tuttumme eikä hän nähnyt, että siitä voisi olla mitään haittaakaan — ja se saattaisi jopa auttaa. Hän itse valvoisi tuloksia.

Johnny yllättyi ensimmäisessä sessiossa miten nopeasti Anita päätyi transsiin. Hän suoritti useita varmistuksia, mutta Anita osoittautui henkilöksi, joka kykenee astumaan harvinaisen nopeasti syvätranssiin. Myöhemmin hän kertoi miten oli aina ajatellut, ettei hänellä olisi ongelmia tulla hypnotisoiduksi eikä hänellä ollut mielessään epäilyksiä sitä vastaan. Hänen kaltaisiaan kutsutaan unissakävelijöiksi.

Johnny työskenteli useita viikkoja hänen kanssaan ja suggestoi häntä rentoutumaan. Hän tarjosi Anitalle idean, että ylensyöntihalun ilmetessä tämä näkisi mielikuvan työstä, jolta hän haluaisi näyttää, ja tämä pysäyttäisi hänet matkalla jääkaapille. Tämä näytti tehoavan, koska lääkäri raportoi, että hänen verenpaineensa aleni ensimmäistä kertaa ja munuaiset olivat paranemassa. Samalla hänen painonsa putosi merkittävästi. Lopulta Johnnyn työskentely auttoi hänen terveytensä hyvin lähelle normaalia.

Anitan transsitilan tarkastamiseksi Johnny regressioi hänet usein lapsuuteen. Tällaisissa tapauksissa olimme molemmat syvästi vaikuttuneita hänen regressionsa täydellisyydestä. Hänestä tuli erittäin selkeä ja puhelias, hän kävi läpi tarkkoja yksityiskohtia, eikä häntä tarvinnut juurikaan ohjailla. Useimmat hypnoosin kohteet vaativat reaktioiden saamiseksi pitkällisiä kyselyjaksoja, mutta hän vaikutti kirjaimellisesti muuttuvan lapsuuden versiookseen sekä puheiltaan että maaneereiltaan.

Eräänä päivänä hän mainitsi kuulleensa oletetuista menneiden elämien regressioista ja pohti jälleensyntymisidean mahdollisuutta. Olimme myös kuulleet sellaisesta, vaikkakin kyseiset selonteot olivat 60-luvulla vielä vähäisiä. Ajatus sellaisesta oli tuolloin vielä tuore ja hätkähdyttävä. Ainoat kirjat, joita tuolloin olimme lukeneet jälleensyntymästä ja hypnoosiregressiosta, olivat Morey Bernsteinin *The Search for Bridey Murphy* sekä Brad Steigerin *The Enigma of Reincarnation*. Jess Sternin *Search for the Girl with Blue Eyes* julkaistiin vasta kokeemme jälkeen. Aiheesta alkoi ilmestyä kirjallisuutta enemmän vasta 70-lu-

vulla, joten vuonna 1968 oli äärimmäisen haastavaa löytää minkäänlaista aiheesta kertovaa ohjenuoraa.

Kerroimme Anitalle, että aihe oli erittäin kiehtova, mutta emme olleet aiemmin löytäneet ketään toista, joka olisi valmis kokeeseen. Hän oli utelias näkemään mitä tapahtuisi; mutta me kaikki tulisimme hapuilemaan pimeässä. Kyse olisi ensimmäisestä kokeesta meidän kaikkien osalta. Johnnylla ei ollut minkäänlaisia etenemisohjeita, eikä mitään käsitystä, millaisia tuloksia voisi odottaa. Etenimme täydelliseen tuntemattomaan.

Meillä oli mainio kelanauhuri, mutta se oli kömpelö liikutella, joten kokeen tämä vaihe toteutettiin kotonamme.

Koepäivänä olimme kaikki innoissamme ja täynnä odotusta. Johnny totesi, että olisi tärkeää olla ehdollistamatta Anitan mieltä millään tavoin, joten hän tulisi olemaan äärimmäisen tarkka sanomisissaan. Meillä ei ollut mitään käsitystä, mitä odottaa.

Näin se kaikki alkoi — uteliaisuudesta kertaluontoiseen kokeeseen, josta voisimme myöhemmin keskustella. Meillä ei ollut mitään käsitystä millaista Pandoran lipasta olimme avaamassa. Nauhuri oli valmiina: Anita asettui lepotuoliin ja astui vaivattomasti syvätranssiin, kuten niin monta kertaa aiemmin. Johnny johdatti hänet hitaasti lapsuusvuosien läpi — lähes liian hitaasti aivan kuin olisi pelännyt hypyä tiedostetun ja tutun ulottumattomiin.

Ensin näimme hänet 10-vuotiaana tyttönä, joka puhui uudesta kiharaisesta kotipermanentista, jonka hänen äitinsä oli tehnyt sekä koulussa opitusta uudesta sanasta: “heittomerkki”.

Seuraavaksi hän oli 6-vuotias tyttö, joka oli availut lahjoja jouluksuuden alta hieman etukäteen ja yritti nyt kiireesti paketoita niitä uudelleen. Tämän jälkeen hän oli kylpyammeessa leikkivä kaksivuotias ja sitten kuukauden ikäinen vauva.

“Näen vauvan valkoisessa pinnasängyssä. Olenko se minä?”

Syvään henkeä vetäen Johnny totesi: “Lasken viiteen, ja kun pääsen viiteen palaat syntymää edeltävään aikaan. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi. Mitä näet?”

“Kaikki on mustaa!”

“Tiedätkö missä olet?” Johnny kysyi. Anita vastasi kieltävästi.

Johnny jatkoi: “Lasken kymmeneen ja matkaamme yhä kauemmas... Mitä näet nyt?”

“Olen autossa”, hän vastasi.

Mitä? Tämä oli iso pettymys. Olimme ajatelleet, että menneeseen elämään päästessään hän matkaisi kauas aikaan ennen autojen ole-massaoloa. Auto kuulosti liian modernilta. Olimme varmasti epäon-nistuneet!

“Se on iso, musta, kiiltävä auto”, hän huudahti. “Se on Packard, ja minä ostin sen juuri.”

“Niinkö? Missä kaupungissa olemme?”

“Illinois’ssa. Chicagossa.”

“Ymmärrän. Ja mikä vuosi on kyseessä?”

Anita vaihtoi asentoa tuolissa ja hänestä *tuli* kirjaimellisesti joku muu. “Etkö todella tiedä, mikä vuosi nyt on?” Hän nauroi: “No, pötkö, 1922 tietenkini!”

Olimme sittenkin onnistuneet! Hän oli syntynyt nykyelämänsä vuonna 1936, joten ilmiselvästi hän oli regressoitunut toiseen elä-mään, vaikkakin melko tuoreeseen. Tuijotimme Johnnyn kanssa my-kistyneinä toisiamme. Hän virnisti hienoisesti samalla, kun pyrki kii-reellisesti miettimään mitä seuraavaksi tulisi tehdä. Miten nyt tulisi jatkaa kun ovi oli avoinna? Seuraavien kuukausien aikana meidän tu-li kehittää oma tekniikkamme ja menettelytapamme viitoittaessamme tietä kartoittamattomalle maaperälle.

2. ESIRIPPU KOHOAA

En yritä tarjota mitään selityksiä sille, mitä on luvassa, sillä mitä me loppujen lopuksi tiedämme? En tarjota jälleensyntymisteorioita. Nyt markkinoilla on jo useita kirjoja, jotka pystyvät siihen paljon paremmin. Tulevien lukujen aikana tarjoan teille ilmiön ja sen millainen vaikutus sillä oli mukana olijiin.

Alussa olimme skeptisiä, mutta nyt uskomme. Kokemuksemme vuoksi uskomme, että kuolema ei ole päätepiste, vaan ainoastaan uusi alku. Löydöksemme viittaavat voimakkaasti siihen, että jatkamme ajan ja tilan läpi ikuisesti kuolemattomina useita eri olemassaoloja kokiin. Me uskomme, koska koimme tämän seikkailun. Emme voi odottaa, että toiset reagoivat samalla tavalla, mutta monet, jotka ovat kuulleet nauhoitteemme, ovat todenneet niiden vaikuttaneen heihin syvällisesti, ja että heidän kuulemansa oli ihmeellistä ja se herätti syvää kunnioitusta. Monet heistä eivät enää pelkää elämää, kuolemaa eivätkä tuonpuoleista. Jos näissä muutamassa kuulijassa voi tapahtua näin syvällinen muutos, lienee tämä tarina kertomisen arvoinen.

Vuoden 1968 kevään ja syksyn välillä pidimme säännöllisiä sessioita, joissa Anita eli uudelleen useita ilmeisiä jälleensyntymiä. Pyrin kirjoittamalla ja muulla tavoin tutkimalla todentamaan joitain hänen selostuksiaan, mutta vaikka hänen edellinen elämänsä oli päätynyt melko hiljattain (vuonna 1927), tehtävä oli erittäin haastava, ellei mahdoton. Toisinaan innostuin tuloksista, mutta aivan liian usein olin turhautunut. Vahvistetut tarinat ovat mukana tässä kirjassa. Ehkäpä joku tietää jossain meitä enemmän ja voi tarjota parempia todisteita kuin mitä itse voisin ikinä toivoa. Mutta kuten Johnny totesi: “Toiset ihmiset luonnollisesti olettavat, että koko juttu on huijausta, koska he eivät tunne meitä enkä usko, että mikään määrä todisteita saa heidän päitään kääntymään — eikä tähän luottavia varten edes tarvita todisteita. Me tiedämme, koska olimme itse paikalla.”

Sessioiden aikana suoritettiin paljon tarkistuksia ja vertailua, kuten

Johnnyn kysymyksistä ilmenee, jotta näkisimme palaako Anita samaan paikkaan ja viittaako hän joka kerta samoihin ihmisiin. Pyrimme myös tietoisesti hämäämään häntä — tuloksettomasti. Hän tiesi joka kerta kuka oli ja missä. Näin ollen monilla nauhoilla ilmeni pieniä palasia, joista osa oli kuin palapelin osia, jotka selittivät jotain mikä oli äänitetty aiemmin. Joten selvyyden vuoksi ja tulevien tarinoiden helpottamiseksi, olen ryhmitellyt eri elämien informaation ja omistanut kullekin oman lukunsa. On tärkeä muistaa, että ne eivät ilmaantuneet tässä järjestyksessä, mutta muodostavat täydellisen kokonaisuuden tällä tavoin järjesteltynä. En ole lisännyt kokemuksiin mitään muuta kuin meidän kommentimme. Tunteiden välittymiseksi olisi tietysti parasta itse kuulla nauhat ja ne eri murteet ja muutokset äänenpainoissa, mutta yritän tulkita ne paperille parhaani mukaan.

Joten nouskoon esirippu seikkailumme tieltä.

Kuten ensimmäisessä luvussa kävi ilmi, matkallamme ajassa taaksepäin ensimmäiseksi kohtaamamme henkilö oli 20-luvun Chicagossa elänyt nainen. Hänen äänensävynsä ja maneerinsa viittasivat täysin erityyppiseen henkilöön kuin joka istui syvätranssissa edessämme. Seuraavassa on osa ensimmäistä sessiota, jotta lukija voi tutustua tuohon viihdyttävään hahmoon siten kuin me tutustuimme. Ensimmäisen session muut osat sisällytetään tuleviin lukuihin siten kuin hänen värikäs elämänsä ilmenee kronologisessa järjestyksessä.

“J” ja “A” -kirjaimilla viitataan Johnnyn ja Anitaan ja jätän aika ajoin joitain numeroiden laskemisia ja muita rutiinihuomautuksia merkitsemättä sujuvamman lukemiskokemuksen saavuttamiseksi.

A: Istun isossa, mustassa, kiiltelevässä autossa, jonka juuri ostin! Se on Packard!

J: *Eikö olekin mukavaa omistaa iso, musta auto?*

A: (Ääni muuttuu viekoittelevaksi) Minulla on monia mukavia juttuja.

J: *Mistä vuodesta on kyse?*

A: (Naurua) Etkö todella tiedä mikä vuosi nyt on? No, pötkö, 1922 tietenkin! Kaikkihan sen tietävät.

J: No, menetän helposti ajantajuni. Miten vanha olet?

A: En kerro sitä kelle tahansa.

J: Näin, tiedän, mutta minulle voit kertoa.

A: No, olen lähes viisikymppinen... mutta näytän paljon nuoremmalta.

J: Todellakin. Missä kaupungissa olemme?

A: Chicagossa.

J: Ja mikä on nimesi?

A: Kaikki käyttävät minusta nimeä June, mutta se on vain lempinimi, koska hän ei halunnut, että kaikki tietävät oikean nimeni.

J: Kuka ei halunnut?

A: Poikaystäväni. Hän tuskin haluaa vaimonsa tietävän.

Tämä oli pienoinen yllätys, sillä se oli hyvin Anitan tapojen vastaista. Millainen henkilö meillä tässä olikaan?

J: Mikä on oikea nimesi?

A: Carolyn Lambert.

J: Ja ostit juuri uuden auton.

A: No, hän itseasiassa osti sen ja hän opettaa minua ajamaan, mutta juuri nyt minulla on kuljettaja.

J: Sinulla täytyy olla paljon rahaa?

A: Poikaystävälläni on. Hän antaa kaiken mitä pyydän.

J: Kuulostaa oikein mukavalta poikaystävältä. Mikä hänen nimensä on?

A: Ethän kerro kellekään?

J: Varmasti en.

A: No, hän on Al, ja minun on vaikea lausua hänen italialaista nimeään, mutta kutsun häntä Cutie'ksi (söpöliini). Se naurattaa häntä ja saan lisää rahaa.

J: Missä Al asuu?

A: Hänellä on suuri tiilitalo, jossa hän asuu vaimonsa ja kolmen poikansa kanssa.

J: Oletko ollut ikinä naimisissa?

A: Kerran. Olin todella nuori, enkä tiennyt mitä olin tekemässä. Olin muistaakseni 16-vuotias.

J: Kasvoitko Chicagossa?

A: En, vaan maatilalla Springfield'n lähellä.
J: *Milloin menit Chicagoon?*
A: Kun tapasin Al'n.
J: *Erositko miehestäsi?*
A: En. Jätin vain hänet. Hän on typerys.
J: *Mitä hän teki työksensä?*
A: (Vastenmielisesti) Hän oli maanviljelijä.
J: *Oliko teillä lapsia?*
A: Ei. En pidä lapsista. Ne rajoittavat elämää.

Anitalla on saksalaisia sukujuuria ja hänellä on todella vaaleat hiukset ja iho. Seuraavaksi Johnny kysyi: "Minkä väriset hiukset sinulla on?"

A: Tumman ruskeat. Niissä alkaa olemaan hieman harmaata, mutta en anna sen näkyä. Al pitää siitä, että näytän nuorelta.
J: *Miten vanha Al on?*
A: Ei hän kerro, mutta luulen että minua vanhempi. Liikkuessamme yhdessä ihmiset tulevat kertomaan hänelle miten kaunis minä olen, ja hän pitää siitä.
J: *Niinkö? Millaisissa paikoissa käynte?*
A: Kaikenlaisissa. Jopa sellaisissa, joihin ei saisi mennä.
J: *Oletteko viime aikoina käyneet missään isoissa juhlissa?*
A: No, kävimme isossa juhlassa pormestarin talolla.
J: *Pormestarin?*
A: Niin he minulle kertoivat. Hänellä on valtava talo maaseudulla. Siellä olivat kaikki — paljon ihmisiä. Al tuntee kaikki.
J: *(Seuraava kysymys viittaa oletukseen kieltolain voimassaolosta.) Mitä te joitte juhlissa?*
A: Minulle ei kerrottu mitä se oli, mutta se vasta maistui kamalalle. Se oli oudoimman makuista tavaraa.
J: *Luuletko, että se oli sitä mitä kutsutaan "kylppäri-giniksi"? (Hän lienee tarkoittanut "kylpyamme-giniä" [bath tub gin].)*
A: (Kovaa naurua) No, Al totesi, että jonkun on täytynyt kusta siihen, joten voi olla! (Naurua)
J: *Niin. Teidän täytyy kuljettaa iso läjä tavaraa Kanadasta asti.*
A: Täytyykö? Al tietää siitä.

*J: Millaisessa toiminnassa Al on mukana? Onko hänellä kenties hieman sivubis-
neksiä vetämässä?*

A: Luulen niin. Ei hän kerro minulle, koska hänen mukaansa he voi-
vat pakottaa minut kertomaan kaiken minkä tiedän, eikä hän halua
minulle tapahtuvan mitään ikävää.

*J: No, nyt lasken väiteen ja sen aikana palaat Springfield'iin 16-vuotiaaksi siihen
päivään, kun olet menossa naimisiin. Millainen päivä se on?*

Vaihdos tapahtui välittömästi.

A: Talvi. Todella kylmä. Vaikea pysyä lämpimänä. Iso tulisija. Voi
pojat, miten tuuli ulvookaan. Mahdoton pysyä lämpimänä.

Hänen äänensä oli muuttunut viettelevästä naisesta nuoreksi maalais-
tytöksi.

J: Missä olet?

A: Olohuoneessa.

J: Milloin menet naimisiin?

A: Heti lounaan jälkeen.

J: Miten kauan sitä täytyy odottaa?

A: Odotamme pappia. Luulen, et hän tulee kaupungista. Hevonen
on hidas. Luulen, et se alkaa oleen vanha.

J: Ja mikä on tulevan miehesi nimi?

A: Carl. Carl Steiner.

J: Joten sinusta tulee rouva Carol Steiner?

A: (Vastenmielisesti) Toivottavasti ei kovin pitkäksi aikaa.

J: (Selvästi yllättyen) Niinkö? Et halunnut... Miksi menet naimisiin?

A: Isäpappa haluaa niin. En saa kuulemma päätyä vanhaksippiiksi.
Isäpapan mukaan hän on hyvä saalis. Carl on rikas. Hänellä on pal-
jon maata.

J: Springfield'ssä?

A: Joo, ei kovin kaukana.

J: Menitkö yläkouluun?

A: Eh. En mennyt kouluun.

J: Ollenkaan?

A: No, kävin siellä jonku aikaa, mutta isäpapan mukaan tyttöjen ei tarvi oppia paskaakaan. Ei tarvi ku saada lapsia ja tehä ruokaa.

J: Ja mikä vuosi nyt on?

A: Oisko 1909, tai 1907. Mitä sil on väliä. En aio jatkaa liittoa kovin kauaa mikäli se on ittestä kii!

J: Oletko työskennellyt kaupungissa?

A: En, vaan hiton maatilalla. (Inhoten) Työtä, työtä, työtä, kokkaamista, maajussihommia, lasten kaitsemista.

J: Onko sinulla paljon veljiä ja sisaria?

A: Hitsi, kyl vaa. Seittemän veljee ja neljä siskoo.

J: Eikö veljesi kuuluisi tehdä maatilatyöt?

A: No, osa niist on pieniä. Eivät oo paljo kasvaneet viel. Kyl ne yritää auttaa, mut luulen, et ne on vaan laiskoja.

J: Odotahan. Nimesi on Lambert. Mikä on kansalaisuutesi?

A: Luulisin, että englantilainen.

J: Mikä on isäsi nimi?

A: Isäpappa? Edward.

J: Ja äiti?

A: Mary.

J: Ovatko he eläneet aina maatilalla?

A: No, ite synnyin täällä, mut luulen, et ne tuli jostain muualta, kauan sitten. Synnyin tässä talossa.

J: Kuinka monta huonetta siinä on?

A: Kolme.

J: Eikö siellä ole ahdasta?

A: On meil myös vintti ja parvi. Hitsi, et tuuli ulvoo! Toivottavasti mies ei pääse perille.

J: Pappi vai Carl?

A: Kumpikaan.

J: Eli Carl ei myöskään ole vielä paikalla?

A: Hetkinen... on hän ilmeisesti juttelemassa isäpapan kanssa ladossa. (Surullisena) Hän antaa isukille rahaa musta. Tiedän sen.

J: Tarkoitatko, että hän ostaa sinut?

A: Luulen niin. Mutten varmasti menis sen kanssa naimisii, jos se itestä riippuis.

J: Onko isäsi ankara mies?

A: Niin no, parempi vaan tehdä niin kuin se kääsee.

J: *Missä äitisi on? Onko hän valmiina?*

A: Juu, hän on valmis. Hän toistelee minulle: “Älä itke. Kaikki joutuu naimisiin. Niin sen täytyy mennä.”

J: *Niinkö? Hänkö on iloinen avioitumisestasi?*

A: En usko, et on iloinen. En usko, et se on mitään.

Tässä kohtaa Anita siirtyi aikaan, jolloin Carol oli 22-vuotias, ja häneltä kysyttiin mitä hän on tekemässä.

A: Valmistaudun pakenemaan hiton maatilalta.

J: *Vieläkö Carl’lla on kaikki rahat tallella?*

A: Epäilemättä. En oo saanu niistä penniäkään.

J: *Niinkö? Onko hän haudannut ne jonnekin ladon taakse?*

A: (Tämä ei ollut hänen mielestään hauskaa.) Olisin vienyt ne, jos tietäisin!

J: *Katsotaas. Olet nyt ollut naimisissa kuutisen vuotta?*

A: Lähes. Tänä syksynä, tänä talvena kuus vuotta.

J: *Onko teillä lapsia?*

A: (Inhoten) En anna tuon äijän koskea itteeni.

J: *Mitä olette puuhailleet? Pelkkää maanviljelyä?*

A: Mun pitää tehdä osa töistä. Tääl on joitain palkollisia, mut ei ne tee kaikkea. Mun pitää tehdä niille ruokaa.

J: *Mihin olet päättänyt paeta?*

A: (Ylväästi) Meen isoon kaupunkiin. Chicagoon.

J: *Menetkö yksin?*

A: Ehei. Meen Al’n kanssa.

J: *Missä olet tavannut hänet?*

A: Kaupassa Springfield’ssä. Sekatavarakaupassa.

J: *Olitko siellä ostoksilla?*

A: Lähinnä kattelemassa.

J: *Mitä Al teki?*

A: (Hihittää) Katteli mua. Sit se tuli mun luo ja sano nätiks ja kysy nimeä.

J: *Kuulostaa siltä, että Al todella tykkää sinusta. Hänkö vie sinut Chicagoon?*

A: Nii. Aion nauttia täysillä.

Anitan myöhemmin herättyä hän kertoi, että sai tässä kohdin näyn kohtauksesta, joka vaikutti kuin yöunilta heränneen unijäänteiltä — kun kykenee vielä muistamaan pieniä palasia ennen kuin ne haihtuvat unholaan. Hänellä oli pitkä musta tukka ja hän oli paljasjaloin. Hän näki tumman ja komean miehen, joka oli melko lyhyt ja jonka yllä oli raidallinen puku ja *nilkkaimet*. Hän oli sen kaltainen mies, joka varmasti teki melkoisen vaikutuksen tähän rahvaaseen maalaistytöön. Nähtävästi vetovoima oli molemminpuolista.

J: Milloin aiot paeta?

A: Tänä iltana pimeään turvin.

J: Tuleeko Al noutamaan sinut maatilalta?

A: Kyl. Tapaamme portilla.

J: Onko hänellä auto?

A: Kyl. Kovinkaan monella ei oo autoa. Siitä tiesin heti, et hänellä on rahaa. Hän pukeutuu hienostuneesti. Hän saapuu pian. On järkkypimeää.

J: Mitä Carl tekee parhaillaan?

A: Nukkuu huoneessaan.

J: Hän tulee yllättymään herätessään kun et olekaan paikalla, vai mitä?

A: (Naurahdus) Mikä vanha urpo.

J: Oletko pakannut vaatteesi?

A: (Sarkastisesti) Kyl, *molemmat* mekot. Hah!

J: Siinäkö kaikki mitä Carl sinulle osti — kaksi mekkoa?

A: (Kiukkuisena) Ei hän niitä ostanu. Tein ne ite.

J: Näinkö? Oletko hyvä ompelemaan?

A: En kovin, mut parempi niin ku kulkea alasti. Toi äijä ei laita rahojaan mihkään. (Pitkä tauko) Maltan tuskin odottaa!

J: No, kohta olet jo Chicagossa kaiken hulinan keskellä.

A: Kyl. (Tauko. Hieman surumielisesti.) Tiedän, et hän on naimisissa, mutten välitä. Niin hän ite kerto; et on jo naimisissa eikä voi mennä mun kanssa naimisii.

J: Miten kauan olet tuntenut hänet?

A: Just tavattii muutama päivä sitte. Me vaa tiedettii välittömästi, et meidän tulee paeta yhdessä. (Tauko. Hän innostui niin, ettei tahtonut

pysyä tuolissa.) Sieltä hän tulee! (Hän heilutti kättään villisti ilmassa.)
Oon täällä! Oon täällä!

J: Onko hänellä ajovalot päällä?

A: Juu, lyhdyt.

J: Tiedätkö millaisella autolla Al ajaa?

A: (Ylväästi) Se on Stanley Steamer. Hänelle ei kelpaa ku paras.

J: Se on varmasti maksanut melkoisen tukun rahaa.

A: Sitä hänellä on — ja hän käyttää sitä myös.

Meillä ei ollut harmainta aavistustakaan mikä Stanley Steamer oli. Tehtyämme taustatutkimusta kuvista todella saattoi huomioida, että autossa oli sekä lyhdyt että ajovalot. Ne toimivat höyryvoimalla, joten ne olivat hiljaisia ja maatilalle oli helppo ajaa huomiota herättämättä.

J: Oletteko jo matkalla?

A: Kyl. Melkoinen tapa edetä. Meidän tulee ajaa pohjoiseen. Pysähdymme pariaksi yöksi. Hänellä on vähän bisneksiä matkalla. Hänen täytyy tavata jotain tyyppejä.

J: Missä?

A: En tiedä. Odottelen vuokralatossa. Pikkuruinen kaupunki — Upton tai Updike, jotain sellaista, pikkupaikka. Hassu paikka bisneksille. Vietämme yön siellä. Hän käski mun vain odottaa siellä ja pitää suu supussa. Älä kerro kellekään mitään.

J: Ja huomenna jatkatte Chicagoon?

A: Mahdollisimman pian. Al lupasi opettaa mulle kaikenlaista: miten puhua ja kävellä nätisti. Hän lupas mulle jopa korsetin!

J: (Yllättyneenä) Korsetin? Tarvitsetko korsetin?

A: En usko, koska oon tosi hoikka, mutta kaikilla hienoilla naisilla on korsetti vaatteiden alla. Haluan kaiken sen.

J: Luuletko, että Al pitää sinusta hyvää huolta?

A: Oon hänen tyttönsä. En oo ikinä osannut haluta mitään.

Pienen tauon jälkeen hän näytti tässä kohtaa hyppäävän ajassa eteenpäin ilman ohjausta. Lyhyen hämmennyksen jälkeen onnistuimme selvittämään missä hän oli.

A: Minun ei tarvitse tehdä ruokaa. Ei tarvitse tehdä mitään. Minulla on neekereitä joka puolella taloa. Elämme isossa talossa. Al ei voi olla paikalla koko aikaa, mutta hän on täällä suurimman osan aikaa.

J: Niinkö? Miten suuri talo se on?

A: 18 huonetta.

J: Missä osoitteessa?

A: Se on tien varrella. Se on jonkin verran kaupungin ulkopuolella. Hyvin suojaisessa paikassa, joten kukaan ei näe kuka tulee ja menee. Se on ainoa asia mistä en pidä. Pidin kaupungissa asumisesta. Saatoin kävellä keskustaan halutessani. Mutta Al sanoo, että on parempi olla vähän piilossa.

J: Missä asuitte kaupungissa?

A: Hotellissa — Gibson-hotellissa. Aivan keskustassa.

Tutkin aihetta myöhemmin ja vuoden 1917 Chicagon kaupunkihakemistosta löytyi Gibson-hotelli osoitteesta: 665 West 63rd Street.

A: Mutta nyt käymme yksityisjuhlissa. Emme voi mennä koko ajan keskustaan.

J: Yksityisjuhlissa eri kodeissa?

A: Ja minä laitan jalalla koreasti — swingiä, voi pojat!

J: Mikä vuosi nyt on?

A: 1925 luulisin.

J: Ja ostitte tämän talon...

A: (Keskeyttää) Emme ostaneet taloa. Hän rakennutti sen minulle!

J: Niinkö? Silloinko kun asuit hotellissa?

A: Sen vuoksi olin hotellissa, koska hän rakennutti taloa.

J: Olitko katselemassa rakennusvaihetta?

A: Minulla oli tapana käydä katselemassa sitä. Hänen mukaansa en voinut auttaa siellä mitenkään. Sinne tuli jopa marmorikylppärit — sisälle myös, hitsi! Se on Lake Roadin [Järvitie] kaunein talo.

J: Voiko järven nähdä talolta?

A: Kyllä. Sen voi nähdä terassilta. Syömmme siellä usein. Se on täysin lasitettu. Voimme syödä siellä myös talvella.

J: Terassilta on näkymä järvelle?

A: Se on jonkin matkan päässä, mutta sen voi nähdä selkeästi.

J: Miten vanha olet nyt?

A: En tykkää kertoa ikääni. Yritän kauheasti pysyä nuorena, koska en halua, että Al hylkää minut ja ottaa jonkun nuoremman tilalle.

J: Näinkö? En usko, että Al hylkäisi sinua. Onko hän osoittanut tällaisia merkkejä?

A: Ei hän kerro mitään, mutta luulen niin. Hän käy täällä yhä harvemmin. Hän kyllä kohtelee minua hyvin edelleen ja antaa paljon lahjoja — upeita vaatteita. Voin kävellä mihin tahansa liikkeeseen ja ostaa mitä haluan. He tuntevat minut kaikkialla.

J: Ja hän maksaa heille?

A: Luulen niin. Minä vain menen paikalle ja kerron mitä haluan. Joskus vain soitan heille ja pyydän heitä tuomaan juttuja. Ja sitten valitsen mitä haluan ja he vievät loput takaisin. Tämä se on elämää. Tämä on elämää! Ja sanonpahan vaan, että näin ei ollut maatilalla.

J: Näin, eikä tainnut olla. Onko Carl ikinä käynyt etsimässä sinua?

A: En usko. Pidämme Al'n kanssa häntä täysin tyyperyksenä. Hän oli vanha. Hän halusi minut vain työskentelemään itselleen, ja tuijoteltavaksi ja kosketeltavaksi. Hän oli karmean vanha... 60, 65, kalju vanhus.

J: Eli hän lieenee jo kuollut?

A: Todennäköisesti.

J: Luuletko, että kukaan perheenjäsenesi on ikinä käynyt kaupungissa?

A: Hah! Heille oli iso juttu käydä Springfield'in sekataravarakaupassa. Hah! He eivät uskoisi silmiään, jos näkisivät minut. Kurja äitini tapoi itsensä työnteolla. Mutta minulle ei niin käy — se on varma. Pidän itsestäni huolta.

Tämän session muut osat löytyvät tulevista luvuista. Herättyään Anita oli erittäin yllätynyt kertomastaan tarinasta. Hörpimme kahvia keittiössä ja keskustelimme yksityiskohdista — ja hän tuijotti meitä ilmeettömänä. Tajusimme tuolloin ensimmäistä kertaa, että unissa-kävelijä menee niin syvälle transsiin, ettei muista herättyään mitään. Heille kyse on kuin nokosten ottamisesta. Hänellä ei ollut tietoista käsitystä siitä, että oli kirjaimellisesti muuttunut toiseksi persoonaksi. Pelkäsimme, että hän saattaa nolostua tai jopa loukkaantua, koska June/Carol oli niin kaukana hänen luonteestaan, mutta hän totesi,

ettei hänestä tuntunut siltä. Hän saattoi ymmärtää Carolin tekojen motiivit. Carol oli ollut hämmentynyt ja onneton maatilán tyttö. Ei ihmekään, että hän pakeni Al'n kanssa heti mahdollisuuden saatuaan. Anita tunsí sääliá häntä kohtaan eikä tuominnut häntä.

Mutta jokin toinen vaivasi häntä — ajanjakso. Hänellä ei ollut min-käänlaista mielenkiintoa 20-lukua kohtaan eikä tiennyt siitä juuri mit-tään. Häntä häiritsi tuon ajan väkivalta kun jengit taistelivat ympäri Chicagoo. Anita koki valtavaa vastenmielisyyttä kaikenlaista väkival-taa kohtaan. Tämä selittämätön pelko oli vaivannut häntä koko elä-män, mutta sille ei näyttänyt olevan mitään perusteita. Tämän selit-tämättömän levottomuuden takia hän saattoi katsoa televisiosta vain tilannekomedioita. Vuonna 1968 televisiosta tuli vielä suosittu rikos-sarja *Lahjomattomat*, joka käsitteli juuri tuota regressoitua aikakautta, mutta tämä oli juuri sellainen ohjelma, joita Anita ei katso. Hän löysi aina jotain tekemistä keittiöstä, jos joku toinen perheenjäsen katsoi tällaista. Johtuiko tämä vastenmielisyytys väkivaltaa kohtaan jostain aiemmassa elämässä tapahtuneesta? Hän ei ollut juurikaan altistunut väkivallalle tässä elämässä ja hän oli hyvin hiljainen ja vaatimaton luonne. Tätä vaihtoehtoa kannattaa tutkia tulevissa sessioissa nyt, kun olemme murtautuneet menneeseen.

Anita ei ollut myöskään ikinä käynyt Chicagossa. Hän oli syntynyt ja kasvanut Missouriissa.

Kotiin palattuaan Anita kävi läpi kaikki kirjat ja etsi jotain luke-maansa mikä olisi voinut johdattaa tuon aikakauden elämään tai fan-tasiaan, muttei löytänyt mitään. Hän ei halunnut olla missään teke-misissä meidän tuon aikakauden tutkimustemme kanssa, koska ei ha-lunnut minkään vaikuttavan mahdollisiin tuleviin sessioihin. Vaikka tämä sessio oli hämmentänyt häntä, hän oli silti aiheesta innoissaan ja halusi jatkaa.